

МАКЕДОНСКАТА САГА

Nашиот јужен сосед, кој со години се обидува да нè прекрсти повторно ја засилува својата дипломатска офанзива, бидејќи смета дека е дојдено времето да го затвори досието за Македонија. "Сиртакито" почна да го забрзува својот ритам, откако увиде дека ја изгуби битката во САД. Но, од улога на давеник и по брзото отрезнување од доживеваниот шок, Грците умешно ја префрлија топката на стариот континент - Европа, каде се чувствува супериорна и доволно мокна да ја контролира ситуацијата околу спорот со нашето име. Но, таа истовремено се обидува да го освои и Ист Ривер, бидејќи сè уште во ООН се крчка супата со името MADE IN MACEDONIA. Меѓутоа, што во овој момент прави македонската дипломатија? Таа летаргично ги следи настаните, односно "каска" по нив, бидејќи е неподготвена. Зошто? Македонскиот дипломатски ешалон е непополнет, а главните центри, како Париз, Пекинг или други... како за кого политички гледано, тоа и за нив "не е битно", стојат празни. Амбасадите немаат стопани, а ситните конзуларни лица не можат да ја водат војната против моќниот непријател, освен немо да проследуваат информации до својот центар во Скопје - МНР и да повикуваат на узбуна. Но, узбуната не е дадена. Зошто, иако секојдневно за тоа нè потсетуваат информациите за широката дипломатска акција на Грција, која се обидува да нè стави на коленици. Затоа, повторно се враќаме на чувството дека македонската надворешна политика ја зафатиле бездушност, апатија, лицемерност и ограниченост, бидејќи не постои сенс за мудрост, разумност и, пред сè, за национално чувство. На тој начин не можеме да градиме одбранбена државничка политика, туку безрезервно се препуштаме на стихийноста и на паушалните проценки, кои нè водат во уште едно економско и политичко бесплаќе. Но, дали сега имаме моќ да се справиме со уште една таква бизарна ситуација. Сигурно дека не, бидејќи економски сме уништени, а политички доведени до безнадежност. Во последниве 14 години ние ја прокоцкавме шансата да изградиме заштитен сигурносен систем, преку кој ќе имавме сериозна македонска дипломатска препознатливост. Па, затоа повторно се враќаме на корените, кои се болни ама вистинити. Исконската традиција на себеуништување нè доведе до немај каде, до просјачки стап, а тоа национално и државничко искуство уште повеќе нè води до нов пораз. Поради тоа, не смееме да дозволиме настаните да нè претрчуваат, туку мораме да ги предвидуваме. Потегот кој треба да го повлече претседателот и Владата мора да биде остар, бидејќи не смееме да се доведеме до ситуација повторно да бидеме вклетштени меѓу сидот и срамот. Барриерата од 1993/95 година некако ја прегрмевме, но сега мораме далеку помудро да настапиме и да градиме пријателски односи со помоќните држави, чие сојузništvo ни е неопходно. Само така можеме да се извлечеме од калта, бидејќи ако соодветно не одговориме на грчките провокации ќе "пометнеме" од болките кои ни ги задава соседот.

Во меѓувреме додека сонуваме со отворени очи дека Грција сме ја туширале на "плеќи", на домашно поле ние славиме. И што славиме, 60 години од првата Влада на РМ. Безбели сè ни цвета во нашата нивичка, па затоа немаме време за реалноста. Додека од неа секојдневно се сопнуваме, нас не нè бидува ниту за една скромна и чесна прослава, односно празникот нема да ни биде празник за очи и за душа ако тој не мине без инцидент. Приказот на 60 историски години, ептен беше едностран. Намерно или не, грешката исто им се фаќа на душегрижниците. Заборавените политички противници беа и сè уште се дел од државата, а тој историски факт не може да се избрише. Друго е прашањето како кој ја водеше Македонија. Исто онака како што сите политичари кои во последниве 14 години ја раководеа Македонија. Крчмењето на нашата земја, растурањето и продавањето на македонското национално чувство, заедно го споделија. Тука нема подобри или полоши политичари, туку станува збор за одговорни и помалку одговорни лица. Меѓу другото, на крај секој ќе си ја сноси одговорноста од своето владеење и раководење. Нашата историја памети многу "шиткачи", а од нив нема "дерман". Секој на свој начин ја одбележал македонската историја. Нашите страници се полни од нивните "шиткачки" страсти. Во тој занает ни нема рамен, туку можеме да го продаваме, па така од него ќе имаме единствена корист. Само кој да се поучи од искуството. Секој на секого му продава празна слава, а од славење имаат корист само поддржувачите на таквата идеја. Затоа Македонијо и натаму пеј "Лажи, лажи Вере, лажи кој ќе лажеш само немој мене да ме лажеш...".

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски